

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2CoE/29/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6707208316
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6707208316.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast.: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnému: I. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. M. XX, XXX XX F., pre vymozenie pohľadávky oprávneného vo výške 379,74 Eur s príslušenstvom, vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD., so sídlom Exekútorského úradu Bratislava, Záhradnícka 62, 821 08 Bratislava, pod sp. zn. EX 1377/07, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č.k. 11Er/3495/2007-41 zo dňa 21. októbra 2014, takto

rozhodol:

- I. Návrhy oprávneného na prerušenie konania **z a m i e t a** .
- II. Uznesenie Okresného súdu Zvolen č.k. 11Er/3495/2007-41 zo dňa 21. októbra 2014 **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Okresný súd Zvolen (ďalej len „exekučný súd“) zastavil exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým pod sp. zn. EX 1377/07 podľa § 57 ods. 1 písm. g) zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte „Exekučný poriadok“). Exekučný súd napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu pri Slovenskej rozhodcovskej a.s., so sídlom Bratislava sp. zn. SR 0738/07 zo dňa 26. februára 2007. Ďalej uviedol, že z odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi vznikol na základe Zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 05. júna 2006, záväzky z ktorej povinný riadne a včas neplnil. Exekučný súd posúdil predmetný právny vzťah ako spotrebiteľský. Táto zmluva má povahu spotrebiteľskej zmluvy s poukazom § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. Exekučný súd uvádza, že v predmetnom prípade povinný nemal možnosť podstatným spôsobom obsah predmetnej zmluvy ovplyvniť, mohol zmluvu, vrátane všeobecných obchodných podmienok, iba prijať alebo odmietnuť ako celok. Predmetná rozhodcovská doložka je pripravená ako súčasť všeobecných obchodných podmienok oprávneného a núti spotrebiteľa neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Rozhodcovskému súdu jeho kompetencie rozhodovať majetkové spory neplynie priamo zo zákona, ale rozhodcovský súd ju získava až na základe dohody medzi účastníkmi sporu v rozhodcovskej zmluve. Z uvedeného dôvodu je pre posúdenie, či súdu bol alebo nebol predložený exekučný titul, nevyhnutnou súčasťou prieskumu zisťovanie, či bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy dohodnutej, či už vo forme osobitnej zmluvy, alebo vo forme rozhodcovskej doložky k inej zmluve. Pokiaľ rozhodcovská zmluva trpí absolútnou neplatnosťou, ide o právny úkon, ktorý neexistuje a pokiaľ bol vydaný na základe takéhoto právneho úkonu, rozhodcovský rozsudok trpí neúčinnosťou, nakoľko rozhodcovskému súdu chýbala právomoc na vydanie rozhodnutia. Preto exekučný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku.

Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený, ktorý žiadal zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V odvolaní uviedol,

že odvolanie podáva z dôvodu, že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (ust. § 205 ods. 2 písm. b) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, ďalej len „O.s.p.“), pretože exekučný súd nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa, teda vmanévrovanie veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený. Uviedol, že k takému revíznemu postupu došlo v situácii, keď už exekučný súd preskúmal súlad exekučného titulu so zákonom s výsledkom absolútnej nerozpornosti podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Exekučný súd nie je súdom v zmysle ust. § 40 a nasl. Zákona o rozhodcovskom konaní, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, pričom exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom a ani v prípade pasívneho správania účastníka v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný, nemôže exekučný súd naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu. Oprávnený tiež žiadal v prípade, ak sa všeobecný súd nestotožní s jeho interpretáciou ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, aby súd postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. prerušil konanie a podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na konanie o súlade ust. § 44 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky, a to pre rozpor s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok. Ďalej namietal, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. e) O.s.p.). Podľa odvolateľa ust. § 45 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní explicitne upravuje konanie bez návrhu v prípade zistenia nedostatkov v rozhodcovskom konaní a nie v rozsudku rozhodcovského súdu. Uviedol, že exekučný súd môže pristúpiť k zastaveniu konania o výkone rozhodnutia rozhodcovského súdu alebo exekučného konania realizovaného na podklade takéhoto rozhodnutia len na návrh účastníka konania (ust. § 45 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní). Ďalej namietal, že súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. d) O.s.p.). Exekučný súd konal pri revízii rozsudku rozhodcovského súdu mimo rámec zverenej právomoci, čo ho vmanévrovalo do situácie, v ktorej rozhodujúc o právnom postavení účastníkov rozhodcovského konania úplne ignoroval všetky procesné zásady súdneho rozhodovania v právnom štáte spojené s exekučnou vecou. Exekučný súd porušil princíp legality, ako aj zásadu začatia konania na návrh, rovnosť účastníkov konania, právo na spravodlivý súdny proces a dvojinstančnosť súdneho konania. Poukázal na článok 12 ods. 2 Ústavy SR, článok č.14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Exekučný súd podľa odvolateľa odlišne zaobchádzal so žalovaným - povinným na strane jednej a žalobcom - oprávneným na strane druhej. Žalobca mal v konaní pred exekučným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ním zaobchádzané odlišne. Exekučný súd použil dôvod iného postavenia v súvislosti s postavením žalobcu (oprávneného) ako podnikateľského subjektu a preto toto jeho iné postavenie ho vylúčil z možnosti zhmotnenia akejkoľvek majetkovej hodnoty, ktorá mu právo patrí, a to z titulu platnej zmluvy o úvere Postupom exekučného súdu došlo v rámci práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces k porušeniu zásady „rovnosti zbrani“, zásady kontradiktórnosti súdneho konania a práva na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy. Exekučný súd neaplikoval na zistený skutkový stav relevantnú právnu normu, ktorou bolo ust. § 40 a § 43 Zákona o rozhodcovskom konaní a aplikoval právne normy - ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a § 45 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré podľa odvolateľa interpretoval nesúladným spôsobom. Oprávnený namietal, že nemal možnosť reagovať na akékoľvek tvrdenia, argumenty a dôkazy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie exekučného súdu o jeho právnom postavení. Ďalej namietal, že súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie, pričom k záverom dospel len na základe domnienok. Účastníci konania nemali možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, či navrhnúť ďalšie dokazovanie na preukázanie nimi tvrdených skutočností. V závere namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.). Exekučný súd je v zmysle § 45 ods. 1 písm. c) Zákona o rozhodcovskom konaní oprávnený skúmať len to, či plnenie priznané rozhodcovským rozsudkom je v súlade s dobrými mravmi a nie otázku súladu rozhodcovskej doložky s dobrými mravmi. Dojednanie, ktorým zmluvné strany založili právomoc rozhodcovského súdu neustanovuje, že spory so dodávateľom budú riešené výlučne v rozhodcovskom konaní. Účastníkom zmluvy je daná možnosť voľby či sa obrátia na rozhodcovský súd, alebo na riadny súd. Možnosť voľby účastníkmi dojednaná bola, preto nejde o neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Exekučný súd nesprávne vykladá ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože rovnosť práv účastníkov konania bola v rozhodcovskom konaní

dodržaná. Oprávnený nesúhlasil ani s právnym názorom posúdením zmluvy o úvere ako zmluvy o spotrebnom úvere, v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch. Oprávnený poskytuje svojim klientom peňažné prostriedky síce dočasne, avšak na základe zmluvy o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. V predmetnej zmluve o úvere nemusela byť ako podstatná náležitosť dohodnutá o.i. aj ročná percentuálna miera nákladov, tak ako to nesprávne uvádza v odôvodnení prvostupňový súd. Vzhľadom na charakter podnikateľskej činnosti oprávneného nie je možné, aby oprávnený poskytoval úvery na základe Zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko činnosť oprávneného nepatrí do pôsobnosti tohto zákona. Oprávnený poukázal na nesprávne posúdenie neprimeranosti úrokov z omeškania. Dohodnutý úrok z omeškania je sankciou a postihuje dlžníka, ak ten poruší svoje povinnosti vyplývajúce mu z dohodnutej zmluvy. Od vydania exekučného titulu, ani od vydania poverenia na výkon exekúcie nenastali žiadne nové právne ani skutkové okolnosti, ktoré by mali viesť k zmene postoja súdu. Oprávnený zároveň súdu navrhol, aby boli Súdnemu dvoru Európskej únie predložené prejudiciálne otázky v nasledovnom znení:

1. Má sa ustanovenie písm. q) ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov?

2. V prípade zápornej odpovedi Súdnemu dvoru na prvú otázku je možné ustanovenie písm. q) ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že mu neodporuje uzatvorenie takej rozhodcovskej doložky, ktorá ustanovuje, že „všetky spory vzniknuté zo zmluvy (vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie) budú riešené a) pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý vykonáva svoju činnosť na základe zákona a voči jeho rozhodnutiu možno podať žalobu o zrušenie všeobecnému súdu podľa zákona, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, alebo b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde s tým, že ak ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku rozhodcovskej doložky, čo však neplatí, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu?

3. Je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujú vnútroštátne procesné a aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni vymožitelnosti reálnej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi?

4. Má sa tvrdenie o tom, že sa od vnútroštátneho súdu nevyžaduje vylúčenie možnosti aplikovateľnosti niektorej neprijateľnej podmienky po tom, čo spotrebiteľ nedal najavo, že zamýšľa uplatniť jej neprijateľnosť, vykladať tak, že takáto podmienka sa aplikuje len vtedy, ak spotrebiteľ výslovne neodporoval jej neaplikácii alebo aj tak, že takáto podmienka sa aplikuje aj vtedy, ak spotrebiteľ neoznámil súdu, že zamýšľa uplatniť jej neprijateľnosť po tom, čo mu súd oznámil, že posúdil podmienku ako možne neprijateľnú?

Povinný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania a uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil ako vecne správne.

Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že oprávnený navrhuje predmetné exekučné konanie prerušiť podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) pre nesúlad ust. § 44 ods. 2 prvá a druhá veta Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, a tiež podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p..

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska,

Odvolací súd k návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. uvádza, že toto ustanovenie slúži na konkrétnu kontrolu ústavnosti všeobecne záväzných právnych predpisov. Odvolací súd návrh oprávneného nepostúpil ústavnému súdu na zaujatie stanoviska z dôvodu, že nedospel k

záveru, že všeobecne záväzný právny predpis (§ 44 ods. 2) je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Odvolací súd je povinný postúpiť návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b), len vtedy keď by dospel k záveru, že ust. § 44 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku je v rozpore s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky. Na podporu svojich tvrdení odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV.ÚS 55/2011 z 24. februára 2011 v ktorom sa uvádza: „Pokiaľ pri preskúmaní rozhodcovského rozsudku v štádiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zistí exekučný súd vyššie uvedené nedostatky, potom návrh na vydanie poverenia zamietne. Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj na účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť“.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločností o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej ZFEÚ) Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie;

Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento súdny orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol.

Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie.

Odvolací súd poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 33/2012 zo dňa 29. marca 2012, v ktorom Najvyšší súd SR na základe mimoriadneho dovolania riešil aj práve otázku prerušenia konania súdom, ak rozhodol o tom, že požiada podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ (ďalej len „ZFEÚ“) Súdny dvor Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej (prejudiciálnej) otázke. V uvedenom uznesení uviedol: „Konanie o predbežnej otázke podľa článku 267 ZFEÚ má povahu osobitného nesporeného a medzitymneho konania, v ktorom má Súdny dvor Európskej únie právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES. Konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože v tomto konaní Súdny dvor Európskej únie vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej.“

Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke, ktorá je zakotvená v druhej vete článku 267 ZFEÚ nemožno vykladať absolútne, t.j. že vnútroštátny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdného dvora predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva týkajúca sa platnosti alebo výkladu únieového práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Zároveň prejudiciálna otázka nastolená Súdnemu dvoru EÚ nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, jej potenciálne zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúci spor, a zároveň nesmie ísť o otázku akademickú v tom zmysle, že táto otázka nemá reálny základ v prejednávanej spore. Odvolací súd pritom poukazuje na rozsudok Súdného dvora EÚ zo dňa 6. októbra 1982 vo veci CILFIT, C-283/81, v ktorom v bodoch 9 a 10 odôvodnenia uviedol, že článok 177 ZEHS (teraz článok 267 ZFEÚ) nepredstavuje ďalší opravný prostriedok pre účastníkov konania pred vnútroštátnym súdom. Nepostačuje teda tvrdenie niektorého z účastníkov konania, že zo sporu vyplýva otázka výkladu práva Spoločenstva, na to, aby bol dotknutý súd povinný usúdiť, že ide o otázku položenú v zmysle článku 177. Naproti tomu prináleží vnútroštátnemu súdu obrátiť sa na Súdny dvor prípadne i bez návrhu. V druhom rade zo vzťahu medzi druhým a tretím odsekom článku 177 vyplýva, že súdy, na ktoré sa vzťahuje tretí odsek, majú rovnakú právomoc posúdenia ako všetky ostatné vnútroštátne súdy vo veci zistenia, či rozhodnutie o otázke práva Spoločenstva je potrebné na vydanie

ich rozhodnutia. Tieto súdy teda nie sú povinné postúpiť im položenú otázku výkladu práva Spoločenstva, ak otázka nie je relevantná, to znamená v prípadoch, keď odpoveď na túto otázku, nech by bola akákoľvek, nemôže mať nijaký vplyv na vyriešenie sporu. Odvolací súd tiež poukazuje na skutočnosť, že v rámci konania podľa článku 267 ZFEÚ Súdny dvor nie je oprávnený uplatniť právne predpisy Únie na konkrétny prípad, ale môže sa iba vyjadriť k výkladu Zmluvy a aktov prijatých inštitúciami Únie (uznesenie Súdneho dvora EÚ zo dňa 16. novembra 2010, C-76/10, bod 79).

Oprávnený v návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. žiadal odvolací súd, aby Súdny dvor ES na základe čl. 267 ZFEÚ predložil tri prejudiciálne otázky. Odvolací súd považuje za potrebné k tomu zdôrazniť, že je nepochybné, že vnútroštátny poriadok umožňuje riešenie aj takých sporov, ktoré vzniknú zo spotrebiteľských vzťahov v rozhodcovskom konaní podľa ZRK. Preto považoval v danom prípade oprávneným navrhované predbežné otázky za zjavne neopodstatnené a irelevantné, a to aj vo vzťahu k prebiehajúcej konaniu, pričom ich prejudiciálne zodpovedanie nemá reálny dosah na prebiehajúce konanie. Z tohto dôvodu nepovažoval za potrebné predložiť oprávneným navrhované predbežné otázky Súdny dvor EÚ, aby mohol rozhodnúť vo veci samej. Judikatúra Súdneho dvora EÚ mu takýto postup umožňuje (t.j. upravuje výnimky z povinnosti súdu predložiť predbežnú otázku týkajúcu sa výkladu práva Európskej únie, ak je súdom, proti rozhodnutiu ktorého nie je prípustný opravný prostriedok), a to v prípade, ak k danej otázke existuje ustálená judikatúra Súdneho dvora EÚ a ak výklad a správna aplikácia práva Európskej únie sú súdu úplne zjavné, t.j. keď toto jeho posúdenie a zhodnotenie neexistencie potreby zahájiť prejudiciálne konanie je plne v súlade s doktrínou *acte éclairé* ako aj s doktrínou *acte clairé*. Doktrína *acte éclairé* (konanie objasnené alebo konanie už rozsúdené) je pritom založená na koherencii a vnútornej konzistencii judikatúry Súdneho dvora EÚ, teda na judikatúre, konštantnej, ustálenej, nemeniacej sa v čase. Predstavuje snahu o to, aby sa neodpovedalo na už zodpovedané a neriešili sa „problémy“, ktoré už problémami v dôsledku existencie konštantnej judikatúry vlastne nie sú. Doktrína *acte clairé* (konanie jasné alebo konanie zrozumiteľné) je založená na postuláte, že začatie konania o predbežnej otázke nie je potrebné v prípadoch, keď sú výklad a aplikácia únieového práva natoľko zjavné, že nie je potrebné obracať sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor ES.

Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že podľa § 36 ods. 5 Exekučného poriadku ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť, nemožno odpustiť zmeškanie lehôt a po skončení exekučného konania nemožno podať návrh na obnovu exekučného konania.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že v predmetnom konaní nenastal žiadny z dôvodov uvedených v § 109 ods. 1 písm. b) a c) O.s.p. pre prerušenie konania podľa osobitného zákona a ani nie je potrebné obrátiť sa s navrhovanými predbežnými otázkami oprávneného na Súdny dvor EÚ, preto odvolací súd oba návrhy oprávneného na prerušenie konania zamietol.

V predmetnej veci oprávnený v exekučnom konaní predložil ako exekučný titul rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou a.s., Bratislava pod sp. zn. SR 0738/07 zo dňa 26. februára 2007 vydaný rozhodcom JUDr. Michalom Rašlom, na základe rozhodcovskej doložky obsiahnutej v Zmluve o úvere zo dňa 05. júna 2006 uzatvorenej medzi oprávneným a povinným, ktorej súčasťou sa stali Všeobecné podmienky poskytnutia úveru. V bode 17. týchto Všeobecných podmienok bola uzatvorená rozhodcovská doložka tak, že účastníci konania sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z uzatvorenej zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde.

Ďalej z obsahu spisu odvolací súd zistil, že Uznesenie Okresného súdu Zvolen ako prvostupňového súdu č.k. 11Er/3495/2007-17 zo dňa 07. marca 2012, ktorým zastavil exekúciu proti povinnému, bolo na základe odvolania oprávneného zrušené a vrátené na ďalšie konanie Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 2CoE/141/2014-36 zo dňa 04. augusta 2014. Z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici vyplýva, že predmetnú vec vrátil prvostupňovému súdu z dôvodu, že súd neskúmal, či samotný exekučný titul bol vydaný v súlade so zákonom, a teda či rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe platne uzatvorenej rozhodcovskej doložky, a tiež, že odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa zákonné náležitosti (§ 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 45 ods. 1 písm. b/ a c/ ZRK súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov (§ 45 Exekučného poriadku) na návrh účastníka konania, proti ktorému bol

nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví, ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a/ a b/ alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Podľa § 45 ods. 2 ZRK súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b/ alebo c/.

Podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak exekúciu vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

Podľa § 53 ods. 1 OZ v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere, t.j. ku dňu 05. júna 2006 spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa § 53 ods. 4 OZ v uvedenom znení neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Exekučný súd je povinný, a to v každom štádiu vedenia exekúcie, dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady na vedenie exekúcie. Predovšetkým je povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor vedie exekúciu, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle § 41 Exekučného poriadku. V prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí exekučný súd na zistenie tejto nezákonnosti adekvátne procesne zareagovať (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 164/1996).

K námietke odvolateľa, že exekučný súd predmetnú zmluvu nesprávne posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, odvolací súd poukazuje na ust. § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzatvorené podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Povinný vykazuje znaky spotrebiteľa vymedzené v ust. § 2 tohto zákona, podľa ktorého spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky, alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti a nepochybné aj podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Je nepochybné tiež, že veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 tohto zákona je fyzická alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania. Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd na predmetnú zmluvu správne aplikoval ustanovenia OZ týkajúce sa úpravy neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Keďže spotrebiteľské zmluvy sú upravené v OZ, bolo potrebné aj na zmluvu uzatvorenú podľa Obch. zák. v zmysle § 1 ods. 2 Obch. zák. aplikovať úpravu obsiahnutú v OZ.

Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie, ku ktorému dospel Súdny dvor Európskej únie pri výklade Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých praktikách v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“) vo veci C-40/08 a to: „Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.“

K námietke odvolateľa, že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci odvolací súd uvádza, že rozhodcovský rozsudok má podľa § 35 ZRK pre účastníkov účinky ako právoplatný rozsudok. Podľa ZRK to platí pre rozhodnutia vydané rozhodcovským súdom v konaní podľa ZRK. Rozhodcovskému súdu jeho kompetencia rozhodovať majetkové spory neplynie priamo zo zákona, ale rozhodcovský súd ju získa až na základe dohody medzi účastníkmi sporu v rozhodcovskej zmluve. Z tohto dôvodu je pre posúdenie, či súdu bol alebo nebol predložený exekučný titul, nevyhnutnou súčasťou prieskumu

zisťovanie, či bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy dohodnutej, či už vo forme osobitnej zmluvy, alebo doložky k inej zmluve. Pokiaľ rozhodcovská zmluva trpí absolútnou neplatnosťou, ide o právny úkon, ktorý neexistuje a pokiaľ bol vydaný na základe takéhoto právneho úkonu rozhodcovský rozsudok trpí neúčinnosťou, nakoľko rozhodcovskému súdu chýbala právomoc na vydanie rozhodnutia. Rozhodcovskú doložku koncipovanú v takom znení, ako vyplýva z bodu 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, exekučný súd správne právne posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku obsiahnutú v spotrebiteľskej zmluve. Podstatnou skutočnosťou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednania je skutočnosť, že táto podmienka nebola so spotrebiteľom individuálne dohodnutá, čo vyplýva z jej zaradenia do Všeobecných podmienok poskytnutia úveru vopred pripravenej zmluvy a celkom zjavne tak nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Odvolací súd navyše zastáva názor, že už samotná forma, v akej sú zmluvné dojednania napísané - a to drobulinkým ťažko čitateľným, resp. takmer nečitateľným husto popísaným písmom - už sama o sebe podstatne sťažuje reálne oboznámenie sa spotrebiteľa s obsahom dojednania v takomto texte obsiahnutými. Takto vnútená podmienka, ktorá sa netýka priamo predmetu zmluvy, ktorá zvyšuje nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, je neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 OZ, na základe ktorého je potrebné túto rozhodcovskú doložku vyhodnotiť ako neprijateľnú podmienku zmluvy, a teda za absolútne neplatný právny úkon. Odvolací súd k tomu dodáva, že v tomto prípade je nepochybné, že rozhodcovská zmluva bola spotrebiteľovi vnútená tak, že bola ako doložka zapracovaná do Všeobecných podmienok poskytnutia úveru na zadnej strane formulára zmluvy. Spotrebiteľ teda ak chcel od dodávateľa získať predmet zmluvy, kvôli ktorému zmluvu uzatváral, nemal inú možnosť, než túto podmienku prijať. Nemohol ovplyvniť výber rozhodcov, resp. rozhodcovského súdu uvedených v predtlačí zmluvy. Už táto skutočnosť podstatne zvyšuje nerovnováhu vo vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Konečne, rozhodcovské konanie je založené práve na tom, že zmluvné strany sa spoločne dohodnú na výbere osôb (súdu), ktorých objektívnosti a úsudku dôverujú. Naopak, ak dodávateľ vnucuje rozhodovanie sporu jednostranne určeným Rozhodcovským súdom, tak ako to vyplýva z formulára predtlačie predmetnej úverovej zmluvy svojím spotrebiteľom, tým spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzájomných vzťahoch medzi ním a konkrétnym spotrebiteľom. Spotrebiteľovi bol vnútený tak spôsob rozhodovania budúcich sporov, ako aj subjekt, ktorému má byť táto kompetencia zverená a ktorý je súkromnou osobou, bez toho, aby mal možnosť akejkoľvek úpravy či zmeny, pričom nejde o zmluvnú podmienku, ktorá by sa priamo týkala predmetu uzatváratej zmluvy. Exekučný súd preto správne vyhodnotil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 OZ. Neprijateľné podmienky sú v zmysle § 53 ods. 4 OZ účinného v čase uzatvorenia zmluvy neplatné.

Odvolací súd aj v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV.ÚS 55/2011 z 24. februára 2011, v ktorom ústavný súd zaujal stanovisko k otázke právomoci exekučného súdu preskúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (rozhodcovského nálezu), ako aj k postupu exekučného súdu v prípade, že rozhodcovský súd odvodzoval svoju právomoc z neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve.

K ďalšej námietke odvolateľa, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odvolací súd poukazuje na ust. § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu, na ktorý správne poukázal aj exekučný súd vo svojom rozhodnutí. V danom prípade návrh na začatie konania nebol potrebný a exekučný súd konal ex offo bez návrhu, tak, ako mu to umožňuje zákon.

Tvrdenie odvolateľa, že v predmetnej zmluve o úvere nemusela byť ako podstatná náležitosť dohodnutá o.i. aj ročná percentuálna miera nákladov (ako to podľa odvolateľa nesprávne uvádza v odôvodnení prvostupňový súd), považuje odvolací súd za irelevantné, nakoľko takéto tvrdenie odôvodnenie napadnutého uznesenia exekučného súdu neobsahuje. Odvolací súd na záver uvádza, že ďalšie námietky oprávneného nemali takú povahu, že by boli relevantné prívodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia, preto sa s nimi podrobnejšie nezaoberal.

Z vyššie uvedených dôvodov súd napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.